

Gids voor de

Beste Belegger

VLAAMSE FEDERATIE VAN BELEGERS

VFB 40 jaar

*Interview met
nieuwkomer
Unifedpost*

*Investeren
in de tweede helft
van je leven*

*Waardebeleggen
is niet dood*

*Verslag van de
VFB-Happening*

Van VRB naar VFB

Reuzen van VFB

Aandelen om 40 jaar te bewaren

40 jaar VFB

DIT IS EEN FEESTEDITIE want VFB bestaat 40 jaar. Daarom ga ik in dit voorwoord in gesprek met professor emeritus beleggingsleer Roland Van der Elst, die al van in het begin aan de kar trekt bij VFB en elke maand een van de populairste rubrieken in dit magazine schrijft.

BOSMAN Een eerste vraag: Weet u nog hoe VFB begonnen is?

ROLAND VAN DER ELST De Vlaamse Federatie van Beleggingsclubs, de oorspronkelijke naam, is een afsplitsing van de Belgische Federatie die vooral bestond uit Franstalige clubs opgericht en geleid door een Waalse wisselagent. Dat wisselagenten aan de basis lagen en de promotoren waren van de beleggingsclubs hoefde niet te verwonderen. Banken mochten in die tijd nog niet in aandelen handelen. Wisselagenten hadden het monopolie van het borderel zoals dat heette.

BOSMAN Waarom was er nood aan een VFB?

VAN DER ELST Het licht om de spaarders vertrouwd te maken met de beurs kwam uit de VS waar er een aandelencultuur is en waar de NAIC bestond die ook internationaal werkte. Via beleggingsclubs werd daar het beursevangelie verkondigd en gepromoot. Mensen die vertrouwd waren met de beurs introduceerden daar groepen geïnteresseerden in het reilen en zeilen van de beurs in clubverband. Met mevrouw Jeanine Staelens ben ik zo een paar keren naar de NAIC-congressen in de VS geweest om hun werking te leren kennen en overtuigd te worden van het nut en mogelijkheden.

BOSMAN Hoe hebben jullie VFB op de kaart gezet?

VAN DER ELST Jaarlijks hield VFB een congres. Om de aandacht van de pers te trekken trokken we de eerste jaren telkens een belangrijke spreker aan uit de VS die we daar hadden leren kennen. In die tijd hadden de journalisten nog de tijd en de goesting om een zaterdag op te offeren om de maandag verslag uit te brengen. Ook de TV is in die periode herhaaldelijk aanwezig geweest om in het avondnieuws verslag uit te brengen. Het waren elementen om VFB in een ruimere kring bekend te maken. Op een bepaald ogenblik waren er in Vlaanderen meer dan 500 aangesloten clubs werkzaam.

BOSMAN Welke rol heeft u zelf gespeeld binnen VFB?

VAN DER ELST Begin 1980 waren er praktisch nog geen beleggingsbladen. Er waren evenmin Nederlandstalige boeken over de beurs. Dhr. Magiels zaliger, hoofdredacteur van de Financieel Economische Tijd en van bij de oprichting betrokken bij VFB, vroeg me een wekelijkse rubriek te verzorgen in de krant. Later vroeg hij me voor VFB een inleidende brochure te schrijven over hoe beleggen op de beurs: 'Kompas voor de Belegger.' De Gids voor de Beste Belegger kende ook een gedrukte voorganger. Kortom, ik werd zowat de schrijvelaar van en voor VFB. Dat leidde tot een eerste beursboek in 1987 'Winnen op de Beurs' waarin bijvoorbeeld uitgelegd werd hoe beursorders moesten opgegeven worden en op welke criteria aandelen moesten gekocht worden.

BOSMAN Waarom is VFB uiteindelijk een club van beleggers en niet enkel clubs geworden?

VAN DER ELST Naarmate er beleggingsbladen bijkwamen, meer boeken gepu-

bliceerd werden, het internet zijn intrede deed en de beschikbare info vermenigvuldigde, werd het wenselijk de werking uit te breiden tot het bijstaan van individuele beleggers. Het werken met regionale afdelingen en geven van cursussen en opleidingen maakt dat VFB nog altijd nuttig en noodzakelijk is.

BOSMAN Wie is er nog belangrijk geweest in de 40-jarige geschiedenis van VFB?

VAN DER ELST De bekendheid van VFB is ook te danken aan voorzitters zoals professor Van Broekhoven en Paul Huybrechts die met hun contacten VFB ook politiek op de kaart konden plaatsen, wat evenwel niet belet heeft dat aandelenbeleggers politiek eerder als speculanten gezien worden. Er ontbreekt nog steeds een nieuwe wet Cooreman-Declercq!

BOSMAN Wat moet er volgens u nog gebeuren om beleggen in aandelen populair te maken of te houden?

VAN DER ELST Wat alleszins nodig is, is het inzicht bij politici - en ruimer gesproken bij iedereen - dat een goed draaiende beurs belangrijk is voor de economische toekomst van het land. Een goed ondernemings- en beleggingsklimaat vereist stabiliteit in de fiscale behandeling van spaarders en beleggers. Voorts moeten ondernemingen hun privéaandeelhouders als partner behandelen in de groei van hun onderneming. En tenslotte, het beleggen in individuele aandelen mag niet ontmoedigd worden, niet vanuit de overheid in het algemeen en de controleorganen in het bijzonder.

Reuzen van

TOEN WAS ER NIETS. Wie gaat graven in een helemaal niet zo ver verleden, stelt vast dat beleggen voor een breed publiek iets heel recent is. Beleggen in aandelen was iets voor een elite, voor ons-kent-ons. In België eentalig Frans. Dat was ook de taal van de bedrijven, die inhoudelijk alleen communiceerden wat ze kwijt wilden.

Maar dan hebben een paar generaties Vlamingen onze regio op een indrukwekkende wijze uit de klei getrokken. Onder hen ook mensen die de beurs en beleggen in beursgenoteerde aandelen voor het eerst toegankelijk hebben gemaakt voor een breed publiek. Dat zijn de mensen die aan de basis liggen van de Vlaamse Federatie van Beleggers (VFB), dat zijn de reuzen van 40 jaar VFB.

De vereniging ging in 1980 van start als de Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs. Er was dus van in het begin een

onuitgesproken democratisch aspect: beleggen leerde men best met een groep mensen. Dat gebeurde in bescheiden achterkamertjes van café's met een pintje en niet door mannen in canapés met sigaren.

Ondanks veertig jaar pionierswerk van VFB heersen er bij het grote publiek en onze politici vooral clichés en onwetendheid over beleggen in aandelen. Zo laat Vlaanderen en België enorme kansen liggen. Voor de hele maatschappij, want aandelenkapitaal verlaagt het risico en is onmisbaar voor langetermijninvesteringen die dan weer onmisbaar zijn voor echte vooruitgang. Aandelenkapitaal vereist als enige immers geen onmiddellijk rendement en geeft de verstrekker geen enkele garantie. We kunnen niet alles met schulden financieren. Want dat is een recept voor financiële crisissen. Het gebrek aan een breed aandelencultuur is ook een gemiste kans voor

de ijverig sparende burger. Want hoewel risicovol kan niets tippen aan het rendement van aandelen als er verstandig in belegd wordt met het oog op de lange termijn.

Maar dat echt breed ingang doen vinden is iets voor de mensen die we binnen veertig jaar de nieuwe reuzen van VFB zullen noemen. We brengen nu hulde aan de reuzen van VFB van de voorbije veertig jaar. In het volle besef dat deze bloemlezing niet volledig is. Talrijke namen blijven onvermeld en alle leden van VFB zijn op hun eigen manier pioniers en wegbereiders voor een rijkere samenleving. Zij dragen zelf het risico voor hun en onze vooruitgang.

Bedankt, VFB-leden en bedankt reuzen van 40 jaar VFB!

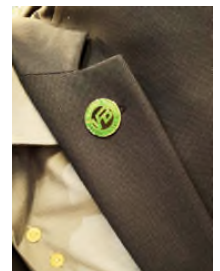

Staelens en Van der Elst ontvangen gouden VFB-pins nummer 1 en 2

TWEE MENSEN DIE ER van bij in het begin bij waren en beiden heel hard aan de kar hebben getrokken zijn Roland Van der Elst en Jeanine Staelens. Met volle inzet waren ze altijd klaar om hun talenten in te zetten voor onze vereniging. Roland voor de technische beleggingskant van de zaak, Jeanine om alles tot in de puntjes te organiseren. Beiden deden dat altijd vanzelfsprekend en zonder er zelf veel lawaai over te maken. Ze bewaren mooie herinneringen aan mekaar en waarderen elkaar.

Zelfs in deze coronatijden vonden we het daarom een goed idee om Roland en Jeanine nog eens samen te brengen. Zo gezegd zo gedaan en zo trokken we (Ben Granjé en Jan Reyns) met bloemen en Champagne naar Antwerpen. Daar overhandigden we beide reuzen van VFB elk een gouden VFB-pin voor heel verdienstelijke leden. Ze kregen respectievelijk gouden pin nummer 1 en 2.

De foto's spreken voor zich. Onmiddellijk werden herinneringen opgehaald aan reizen naar NAIC in Amerika. De goede verstandhouding was onmiddellijk terug. Jeanine had wel nog slecht nieuws: ook in het rusthuis vindt ze weinig aansluiting met mensen die beleggen. 'Spelen op de beurs?' is de reactie. Dat vinden ze maar iets vreemds,' klaagt Jeanine al lachend. Kortom: er is nog veel werk voor VFB. Maar dat wisten wel al.

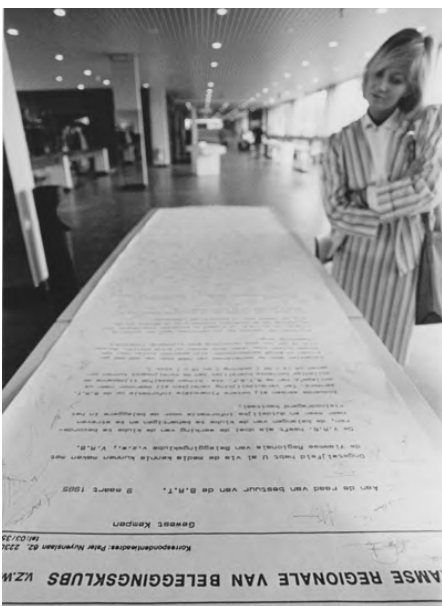
40 jaar VFB

Eugeen Magiels

De geestelijk vader van VFB

EUGEN MAGIELS WAS DE eerste hoofdredacteur van wat toen nog de Financieel Economische Tijd heette en bleef het 20 jaar lang, tot 1988. Als een van de bouwers van het prille Vlaamse economische succes, vond hij dat er ook een vereniging van beleggingsclubs nodig was. Zo werd hij de geestelijke vader van VFB en steunde hij de vereniging na de oprichting volop. De man overleed in oktober 2016. We kunnen hem dus niets meer vragen, maar we brengen hier een uittreksel uit de afscheidsrede die Paul Huybrechts, zelf een VFB-reus, als oud medewerker van uitgeversbedrijf Tijd en VFB-voorzitter uitsprak op de begrafenis.

Geachte familie Magiels, beste vrienden van Mijnheer Magiels,

We nemen hier vandaag afscheid van een man in wiens voetsporen ikzelf drie keer mocht treden. Ik ken de verwezenlijkingen dus van Mijnheer Magiels, ik weet wat hij aan ons allen achterlaat. Ik breng hier dan ook graag hulde aan deze verdienstelijke man, een laatste hulde, jammer genoeg. We vergeten vaak waar Vlaanderen vandaan komt en welk fantastisch traject we sinds de laatste oorlog, maar vooral sinds de jaren 1970 en 1980 hebben afgelegd. Een traject dat het werk was van pioniers op vele gebieden. Van vergeten pioniers vaak en dat is jammer. Eugene Magiels mogen we niet vergeten.

Eugeen Magiels was als eerste hoofdredacteur van de Financieel- Economische Tijd, een pionier in de Vlaamse economische en financiële journalistiek. Vóór 1968 bestond er op dat gebied in Vlaanderen weinig of niets. Tot dus het Vlaams Economisch Verbond de eerste Nederlandstalige financiële krant uitbracht, met René De Feyter als directeur en Eugene Magiels als hoofdredacteur.

Vier grote broadsheet pagina's gemaakt door 15 mensen, de dame, Nicole, inbegrepen die de teksten met de brommer naar de drukkerij van de Lloyd bracht. In Nederland bestond Het Financieel Dagblad toen al 170 jaar. In Vlaanderen werd de FET uitgebouwd vanuit een rechtspersoon die aanvankelijk nog de Franstalige naam Imprimerie Anvers-Bourse had, ooit uitgever van de Echo du Soir-Anvers Bourse. In Vlaanderen werd tot in de jaren 1980 Frans gesproken, zeker als het over geld ging.

'Zo ontstond in 1980 de Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs, VRB intussen VFB geworden, met andermaal Magiels als een vaak zwijgzaam, altijd luisterend maar geregeld beslissend bestuurder.'

Maar in die jaren 1980 hadden de Vlamingen, de Vlaamse middenklasse, stilaan wat geld om te beleggen. De FET speelde daarop in en Magiels schreef in zijn krant zelf een rubriek over Wall Street, terwijl hij Romain Blockx vroeg om over de beurs in het algemeen en over 'Brussel' te schrijven. De Brusselse beurs was toen nog een fanatiek Franstalig bastion, onder leiding van le chevalier Reyers. Uit die rubrieken in de krant ontstond het beleggersblad De Belegger. Er bestond nogal wat weerstand tegen deze allereerste diversificatie van De FET, maar Magiels zette door, gesteund door wisselagent Wilfried Dierickx en de ambitieuze nieuwe directeur Jan Lamers. Na wat proefnummers werd De Belegger al snel een succesrijke dochter van De Tijd.

En zo ontstond in 1980 ook de Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs, VRB intussen VFB geworden, met andermaal Magiels als een vaak zwijgzaam, altijd luisterend maar geregeld beslissend bestuurder. Jeanine Staelens nam de operationele leiding en kon rekenen op bijdragen van Romain Blockx en professor Van der Elst. Magiels zag dat het goed was. De FET, De Belegger en VRB versterkten elkaar. De 'dinsdag-rubriek' van VRB groeide uit tot een van de meest gelezen bijdragen in de krant.

Voor dit alles, voor de FET, voor De Belegger, voor VFB, stak Eugene Magiels de pluimen niet op zijn hoed. Dat deed hij nooit. Hij hoefde geen bloemen. Zijn roeping was te helpen bij het succes van anderen, van de mensen die met ideeën kwamen en vooruit wilden. Hij was op zijn discrete manier een Vlaamse idealist en pionier. Hij had geen moeite met een plaats in de schaduw, maar trad wel naar voren - en hoe - als hij vond dat dat nodig was. Hij deed dat altijd met weinig woorden, maar met veel mensenkennis.

Paul Huybrechts, 21 oktober 2016

Roland Van der Elst

Jeanine Staelens

'VFB was mijn leven.'

Jeanine Staelens

Medeoprichter en operationele leiding gedurende meer dan 20 jaar

"ZONDER HAAR ZOU VFB niet bestaan," is wat ik meerdere andere reuzen van VFB heb horen zeggen over Jeanine Staelens. Zij was er bij van bij het begin en samen met een ploeg vrijwilligers verzette zij onnoemelijk veel werk, zonder ooit een vergoeding te vragen of te krijgen. En dat meer dan twee decennia lang.

Ze is vandaag 86 jaar en hoewel ze nog goed van geest is, verblijft ze in een rust-

huis in Antwerpen. We mochten deze reuzin van VFB enkele vragen voorleggen over de meer dan twee decennia die zij zich inzette voor de Vlaamse Vereniging van Beleggers.

Hoe bent u zelf bij VRB/VFB betrokken geraakt?

Mijn man was een heel hevige belegger. En zelf was ik al lid van een beleggingsclub voor VRB in 1980 werd opgericht. De club heette Rubens en was een damesclub. We hebben de club nog maar enkele weken geleden geliquideerd. We waren nog met tien dames, terwijl het er eerst twintig waren. Maar we waren alle-

maal minstens tachtig. We hebben ieder ruim 10.000 euro ontvangen. Het was een prachtige tijd.

Wat is uw grootste realisatie en uw beste herinnering?

Oh, dat zijn er zoveel! VFB was mijn leven. We hebben zoveel prachtige bijeenkomsten georganiseerd. We hebben zoveel gasten en sprekers gehad. Ook mensen uit het buitenland tot uit de VS en Japan. Ook politici zoals Marc Eyskens, Guy Verhofstadt, Willy Claes en uiteraard Etienne Cooreman. (Cooreman kwam ook de voorbije jaren nog steevast als bezoeker naar de VFB-congressen, red.)

Vroeger was het niet beter. Informatie voor beleggers? Totale willekeur!

Dit is een stukje uit een overzicht dat Roland Van der Elst ooit schreef over info voor beleggers.

"Degelijke informatie voor beleggers begon met de wet van 17 juli 1975 op de boekhouding en de jaarrekening van de ondernemingen en het zeer belangrijk uitvoeringsbesluit van 8 oktober 1976 waarin de waarderingsregels werden uitgeschreven en de inhoud van de te publiceren jaarrekening werd vastgelegd.

Voordien was men totaal overgeleverd aan de willekeur van de ondernemingen die er zich vanaf konden maken met een summier eindbalans en een resultatenrekening die uit 5 lijntjes bestond. De beschikbare informatie kwam vroeger van de persoonlijke contacten die de nog zeer talrijke wisselagenten hadden met de ondernemingen en de bedrijfsleiders uit hun streek.

Met de jaren 80 begon eigenlijk de Belgische geschiedenis van de informa-

tieverstreking voor aandeelhouders en beleggers. Aan de basis lagen enerzijds een beter economisch en financieel klimaat voor belegging in aandelen en anderzijds de fiscale voordelen van de wet Cooreman-De Clercq die ervoor zorgde dat fiscaal bewuste spaarders de weg naar de beurs vonden. En dus ontstond de nood aan degelijke informatie: waarin moest belegd worden?"

De VFB neemt deze rol mee op.

Wat was uw grootste ontgoocheling?

Wat ik een beetje jammer vind is dat de beleggingsclubs minder belangrijk zijn geworden ten nadele van de individuele leden. Maar ja, dat is normaal voor deze tijd zeker?

Hebt u beter leren beleggen bij VFB? Is er een geheim?

Ja natuurlijk. Er is zoveel te leren. Vroeger was er helemaal geen informatie voor beleggers. Later was het meer zaak orde te brengen in de informatie. En leren wat technische en fundamentele analyse zijn. Er is geen geheim, behalve volhouden. En op lange termijn beleggen.

'Hij schold ons de huid vol en verweet ons dat we niet verkocht hadden voor de crash. We keken elkaar aan en waren zo verbouwereerd dat we nauwelijks reageerden.'

Roland Van der Elst

Medeoprichter, bestuurder en tot vandaag schrijver in de Beste Belegger

DOORDAT ROLAND VAN DER Elst nog iedere maand zijn Kapitale Ditjes en Datjes schrijft in het VFB-ledenblad moeten we deze pionier van het Vlaamse beleggen eigenlijk niet voorstellen. Het is zeker een van de reuzen van 40 jaar VFB. Roland Van der Elst was er niet alleen bij van de eerste stappen van VFB, hij heeft ook 60 jaar beleggerservaring op de teller! Als professor boekhouden en beleggingsleer schreef hij ook verschillende boeken over beleggen in aandelen. Zijn naam als de-man-die-zijn-volk-leerde-beleggen is helemaal terecht. De digitale Happening van september jongstleden opende pas nog met een interview door voorzitter Eric Bosman. (Een samenvatting van dit gesprek leest u in het voorwoord van dit magazine.)

We legden hem ook onze vraagjes voor die we de andere reuzen van 40 jaar VFB voorlegden, "maar ik zie niet wat ik nog kan toevoegen," antwoordde hij. Roland Van der Elst houdt, ondanks zijn grote verdiensten voor VFB en voor de kleine belegger, niet van te veel poespas rond zijn

persoon. Een anekdote wil hij wel kwijt. "Ooit, in de late jaren tachtig was er bij VFB een voorzitter die hoge officier was in het Belgische leger," vertelt Roland. "VFB had een kleine beleggingsportefeuille die door Romain Blockx en door mij beheerd werd. Na de crash van oktober 1987 (de grootste dagcrash in de geschiedenis van Wall Street, red.) werden we op het matje geroe-

pen bij de voorzitter. Hij schold ons de huid vol en verweet ons dat we niet verkocht hadden voor de crash. We keken elkaar aan en waren zo verbouwereerd dat we nauwelijks reageerden." (lacht). Moeten we dan besluiten dat de voorzitter weinig kaas gegeten had van beleggen? Van der Elst drukt het anders uit: "de drang om te leiden nam de overhand."

Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs: het prille begin

DE INFORMELE OPRICHTING VAN de Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs vond plaats op 24 november 1979.

De aanleiding tot oprichting waren de contacten met John Maes en Michel Willemaers van de Belgische Vereniging (Fédération Nationale Belge des Clubs d'Investissement/FNBCI). Het was waarschijnlijk de bedoeling van de FNBCI in Vlaanderen voet aan de grond te krijgen, maar de Vlaamse initiatiefnemers zouden snel een autonome vereniging oprichten.

Tijdens de eerste informele bijeenkomst van wat VRB (Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs) zou worden, ten kantore van de Financieel Economische Tijd te Antwerpen, kwamen Magiels, Maes, beursmakelaar Wilfried Dierickx en Johan Vets (VEV) aan het woord. Vets werd benoemd tot waarnemend voorzitter, in afwachting van de oprichting van een formeel orgaan.

Begin januari 1980 werd ook een persbericht verspreid: "In de schoot van de bestaande Nationale Federatie werd te Antwerpen de Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs opgericht. Bedoeling is de bestaande clubs in het Vlaamse land beter te bundelen en het oprichten van nieuwe clubs te bevorderen. Dergelijke clubs worden plaatselijk opgericht en in stand gehouden. Voor begeleiding van de start kan beroep gedaan worden op de Regionale, die haar contactadres heeft aan de Brouwersvliet 15, bus 3 te Antwerpen. Bestaande clubs wordt gevraagd zich daar te melden, ter inventarisering van de werking in Vlaanderen. Voorzitter van de Vlaamse Regionale is Johan Vets."

De aanmelding van clubs verliep moeizaam. Er werd vergaderd en structuren werden besproken. Het kader werd vast-

gelegd. Geïnteresseerden meldden zich aan om de werking te ondersteunen. Mevrouw Staelens neemt vanaf dat moment veel operationele taken op zich en wordt het baken van VRB en zal later in juni 1981 definitief de taak van het secretariaat op zich nemen.

De dagorde van de vergadering van 19 oktober 1980, de formele stichtingsvergadering, ziet er als volgt uit:

- Zin der Vlaamse regionale en situering in het kader van de FNBCI.
- Voorlegging en goedkeuring der statuten.
- Verkiezing van het bestuur.
- Voorbereiding van een eerste initiatief: Symposium in het najaar 1980 of voorjaar 1981.

Op 28 oktober 1980 kondigt de voorzitter aan dat de Financieel Economische Tijd wekelijks, op dinsdag, gastvrijheid geeft aan VRB. Een kwart pagina zal gereserveerd worden voor de vereniging.

Op 14 maart 1981 heeft een eerste studiedag plaats onder de titel 'Beleggen in 1981' in het Beursgebouw van Antwerpen, met als sprekers Prof. K Van Oostveld, de heren M. Willemaers, W. Dierickx en E. Thielemans (directeur Kredietbank). Deze studiedag wordt een bescheiden succes met meer dan 150 aanwezigen.

'Politici zouden fier moeten zijn als burgers in aandelen beleggen. En zeker als ze in Belgische aandelen beleggen. Zij dragen het kapitaal én het risico.'

Romain Blockx

Medeoprichter en meer dan 30 jaar bestuurder

Eerste contact met VRB/VFB?

Eugeen Magiels (FET) zag beleggersclubs als een uitstekende manier om mensen te laten kennismaken met het bedrijfsleven. Hij gaf onze verenigingen ook alle steun en vroeg aan mij om over buitenlandse aandelen te schrijven. Aan Roland Van der Elst vroeg hij om over Belgische aandelen te schrijven. Zo verschenen in de FET (de Tijd) sinds begin de jaren tachtig onder de vlag van onze vereniging (eerst VRB, daarna VFB) heel lang artikels van mij en Roland. Voor die dinsdagkrant werd altijd een hogere oplage voorzien.

Grootste realisatie?

Het in 2013 terug intrekken van de rijkentaks door de regering-Di Rupo. Met de rijkentaks van 2012, een verhoging van de roerende voorheffing (van toen 21 naar 25%) zou ook een einde gekomen zijn aan de bevrijdende roerende voorheffing. Iets wat alles vreselijk ingewikkeld had gemaakt en waar niemand op zat te wachten. Paul Huybrechts, ceo Jos Walravens en ik zijn dan langs geweest bij vele politici om dat aan te kaarten. De toenmalige minister van financiën Steven Vanackere had oren naar onze argumenten.

Grootste ontgoocheling?

Toch de politieke wereld. Er is na Etienne Cooreman, in België werkelijk niemand meer te vinden die iets van aandelen of beleggen kent. Wel mensen met 20 huizen, maar dat zien ze niet als rijkdom. Vooral aandelen en de beurs schilderen politici steeds af als negatief. Iets voor speculanten in slechte zin. Ook Kris Peeters, hoewel die ooit nog is komen spreken voor VFB.

Politici zouden fier moeten zijn als burgers in aandelen beleggen. En zeker als ze in Belgische aandelen beleggen. Zij dragen het kapitaal én het risico. Alleen als er voldoende aandelenkapitaal is, kunnen

De Elisabethzaal was vaak te klein voor de VFB congressen.

ondernemingen investeren in de toekomst en dus ook mensen aan-nemen. Jammer genoeg begrijpen te weinig mensen dat. Er is altijd een vermoeden dat aandelenbeleggers vooral veel geld hebben. Het zijn mensen die durven ondernemen met hun geld met de bedoeling een hogere opbrengst te halen. Dat je daar moeite voor moet doen en ge-duld hebben, en soms ook kan ver-liezen, dat willen politici niet weten.

Beter leren beleggen. Is er een geheim?

De eerste regel van Warren Buffett: verlies geen geld. Vooral bij grote crisissen moet je zien dat je niet alles op het spel zet. Je moet in de eerste plaats overleven wil je in betere tijden nog geld kunnen verdienen. Ik ken genoeg mensen die hun geld lieten beheren bij een bank en toch com-pleet berooid werden bij een van de vele crisissen die we hebben gekend. Of ik tips kan geven? Sofina, Mercado Libre, het Zuid-Amerikaanse Ama-zon, 7C Solar Parken. Voor het eerst in mijn leven heb ik nu ook in een goud-mijn belegd. De centrale bankiers en de overheden gaan nu wel heel ver in het stimuleren van de economie. Verder zou ik toch waarschuwen voor de grote, maar ook heel dure Amerikaanse technologie-aandelen. Elk bedrijf krijgt vroeg of laat met concurrentie of tegenwind te maken. Betaal dus niet teveel met het idee dat deze bedrij-ven niets kan overkomen!

Roland Leuschel: de Belgische beursgoeroe van BBL was vaak spreker op de congressen van VFB.

'Ik heb heel veel geleerd, maar ook veel mogen leren aan anderen. Ik heb er prachtige vriendschappen aan overgehouden.'

Marie H  l  ne Hanssens

Bestuurder van 1990 tot 2014, be-zieler Trefpunt Brugge en talrijke initiatieven voor alle VFB leden

Eerste contact met VFB?

Als bezoeker van een congres. Het eerste persoonlijk contact met VFB had ik via voor-zitter Karel Dierickx bij een geleid bezoek aan de Beurs Amsterdam. Het was drie april 1990. Niet alleen voor mij een memorabele dag. Koning Boudewijn trad toen tijdelijk af voor de abortuswet. Daarna werd ik lid van de Raad van Bestuur van VFB.

Grootste realisatie?

Dat moeten anderen maar beoordelen. Ik was voortdurend bezig met initiatieven voor de leden. De uitbouw van het Trefpunt Brugge was me dierbaar en heb ik twintig jaar gedaan. Als start bracht ik alle beleg-gingsclubs uit de regio samen. Dat was nog nooit eerder gebeurd bij VFB. Het VFB tref-

punt in Brugge kwam sinds 1996 wekelijks samen en we hadden in Brugge ook een stek in Ter Beurse, de oudste beurs van de wereld. Ik ben ook begonnen met een jaar-lijkse congres over technische analyse. Bijzonder trots ben ik nog altijd over een platform met beleggingsinformatie dat ik begon in 1996. Ik vroeg aan de beleggingsbladen toe-stemmingen om bepaalde de-len te mogen gebruiken. VFB leden konden dat vanop af-stand raadplegen. En van de NAIC (Beleggingsmethode uit Amerika) kreeg ik toestem-ming om hun beleggingstool te gebruiken en te vertalen naar het Nederlands. Enige probleem: we hadden geen data over de aandelen om er-mee te werken. Uiteindelijk leverden honderden mensen dat samen aan. Zo konden we mensen opleidingen geven. Het is een tijdje stil geweest, maar ik hoor nu dat sommi-ge mensen de NAIC-methode terug bij VFB gaan brengen.

Daar ben ik blij om.

Beste herinnering?

Ik heb heel veel geleerd, maar ook veel mo-gen leren aan anderen. Ik heb er prachtige vriendschappen aan overgehouden. En mijn kijk op de wereld is veranderd. Poli-tiek en economie zijn in de wereld gekop-peld aan elkaar. Er is heel veel moois. Maar je moet ook beseffen dat er ook negatieve zaken zijn. Hou er dus rekening mee dat er ook oplichters rondlopen en mensen die het rechtmatige deel van anderen willen inpikken.

Grootste ontgoocheling?

Doordat mijn echtgenoot ziek werd in 2014 en mijn zorg nodig had, moest ik met spijt in mijn hart ontslag nemen als ondervoor-zitter van VFB en kon ik niet langer het tref-punt runnen.

Beter leren beleggen. Is er een geheim?

Mensen die beleggen op de beurs zijn men-sen met inzicht. Je moet je gezond verstand gebruiken. Als je veel winst hebt, neem dan wat winst. Maar altijd maar ten dele. Goede aandelen hou je toch beter lang bij. Het om-gekeerde van slechte. En een goede raad: schep niet op over je grote winsten of noem geen bedragen.

'De Socialisten en Christendemocraten vonden de wet Cooreman-Declercq amoreel en te duur, maar ze durfden het niet afschaffen.'

Emiel Van Broekhoven

Voorzitter van 2000 tot 2008

DE SPECIALIST IN PERSOONLIJKE financiële planning vertelt ons in een ruk over zijn eerste kennismaking met VFB. En hoe hij 20 jaar later gevraagd werd om als vrijwilliger (!) VFB te professionaliseren.

Ik was 40 jaar toen ik in 1981 deelnam aan de eerste Studiedag van wat toen dus nog VRB heette in de beurs van Antwerpen. Dat zouden we vandaag de Happening noemen. Men leefde met de naweeën van de recessie na het Keynesiaans beleid van de

zeventiger jaren. In de VS was de economie al in 1978 gekeerd en met de verkiezing van Ronald Reagan in 1980 kreeg de economie nieuwe vleugels, maar bij ons in België was het nog kommer en kwel.

In 1982 kwam er een devaluatie van de Belgische frank en de Amerikaanse economie stoomde door. Een positief herstelbeleid hing in de lucht. De politici hadden de boodschap begrepen met de wet Cooreman-Declercq. Die kwam er dus maar een paar jaar na de stichting van VFB. Met die wet kon een gezin tot 80.000 frank aankopen van Belgische aandelen fiscaal inbrengen. Dat was dus 20.000 frank per volwassene, en 10.000 frank per kind.

Emiel Van Broekhoven

De klim van Wall Street in combinatie met de wortel van de belastingaftrek maakten ook bij ons belangstelling voor individuele aandelen los. Mensen met wat

Pioniers blikken terug op 30 jaar VRB/VFB

Rondetafelgesprek van september 2010 met Eugène Magiels, Janine Staelens, Romain Blockx en Wilfried Dierickx

'Individueel beleggen promoten blijft belangrijkste opdracht van VFB'

DE AANDEELHOUDER MOET IN ere hersteld worden, zodat hij als een ondernemer gezien wordt en niet als een speculant. Dat is de hoofdpodracht van de VFB voor de komende jaren, aldus vier pioniers. De VFB-Nieuwsbrief bracht hen samen voor een gesprek naar aanleiding van het dertigjarig bestaan van wat toen nog de Vlaamse Regionale van Beleggingsclubs (VRB) heette.

Eugène Magiels was toen hoofdredacteur van De Tijd. Janine Staelens werd de eerste ondervoorzitster en duivel-doet-al van VRB/VFB. Romain Blockx was stichter en tot vandaag bestuurder van de VFB. Hij was ook de oprichter van beleggingsblad De Belegger. Wilfried Dierickx (overleden in januari 2018, red.) trad op als spreker op de vergadering in 1980 waar de start voor de vereniging werd gegeven. Hij is voorzitter van de raad van bestuur van de Effectenbank Dierickx Leys.

Eind de jaren zeventig stelde men vast dat er stilaan meer interesse kwam voor de beurs. 'Wij hadden dat bij de krant ook al gevoeld, vertelt Eugène Magiels. Beleggen in aandelen stond nog in zijn kinderschoenen. 'Vlaanderen was een land van kasbons en spaarboekjes, verzekert Wilfried Dierickx.

Romain Blockx herinnert zich van zijn eerste bezoek aan de Beurs van Brussel vooral het archaische karakter. De koersen werden nog met krijt op het bord geschreven. Niemand op de beursvloer wist toen wat een koers-winstverhouding was. Om maar te zeggen dat de kennis van de beurs in die 30 jaar toch serieus vooruitgegaan is.

De orakels op de beurs waren toen de hoekmannen, vult Dierickx aan. De hoekman keek naar de markt en gaf zijn mening over een aandeel. Maar dat was niet gebaseerd op balansonderzoek of tussentijdse informatie van de bedrijven. Dat laatste

bestond gewoon niet. Zijn oordeel was vooral gebaseerd op feeling en het gezag van sommige wisselagenten. De beurs was toen ook zeer elitair, 'ons kent ons.'

In de jaren 50, toen ik economie studeerde, raadde men ons nog aan om van de beurs weg te blijven. Mijn vader was al wisselagent. Maar toen ik voor het eerst op de beurs kwam, zegde de voorzitter tegen mij: 'Mijnheer Dierickx, u heeft toch een diploma, waarom komt u dan naar de beurs?'

Blockx: Toen was het nog mogelijk aandelen te ontdekken. Van sommige kleinere aandelen wist niemand wat ze deden. Bij het beleggingsblad De Belegger gingen wij dat dan uitzoeken en er werd voor het eerst een portret over geschreven. D'Ieteren bv. was toen dé ontdekking. Roland Van der Elst had ons dat ingefluisterd.

Het meest bekend is VFB door zijn congressen. Het eerste daarvan, 'Beleggen in 1981,' ging door op de beurs van Antwerpen. Iedereen stond versteld dat die beursvloer vol stond met mensen die kwamen luisteren, aldus Staelens. 'Men was het he-

leeftijd zullen zich de uitroepen van onze Belgische beursgoeroe Roland Leuschel herinneren 'Dow Jones Trois Mille!' De Socialisten en Christendemocraten vonden de wet 'Cooreman-Declercq' amoreel en te duur, maar ze durfden het niet afschaffen, want teveel van hun leden deden mee (glimlacht). De wet werd na 1986 verlengd met de voor de overheid minder dure wet op het Pensioensparen (goed voor een aftrek van 40.000 frank per gezin). Dus geen stimulans meer van individuele aandelen, maar wel fondsen waarmee de roerende voorheffing werd vermeden.

Tijdens de lange beursopgang van 1978 tot 2000 was VFB als vereniging uitgegroeid tot een conglomeraat van activiteiten. Er waren de twee jaarlijkse grote congressen (nu bekend als de Happening en de Dag van de Tips) en kleinere themacongressen. Er waren regelmatig bedrijfsbezoeken. Er waren een 500 à 600 beleggingsclubs en op een bepaald moment 10.000 individuele leden. Er waren maandelijkse bijeenkom-

Mark Eyskens op een seminarie van VRB. In een ver verleden namen politici nog deel aan activiteiten voor beleggers.

lemaal niet gewoon dat er zoveel mensen opdaagden om naar voordrachten over de beurs te luisteren.

Het niveau van de sprekers lag altijd erg hoog, betoogt Staelens. Het imago van de kleine beleggers en de beleggingsclubs als mensen die samenkomen rond de beurs en er eigenlijk niet veel van kennen, is volledig achterhaald. Wie naar een congres van de VFB komt, stelt vast dat er toch een serieuze knowhow aanwezig is. Wie er komt spreken, moet daar ook rekening mee houden. Men moet met een ernstige analyse komen.

Dierickx onderstreept het belang van de eerste vrouwenclubs. Staelens: Dat was echt revolutionair, met als doel de vrouwelijke emancipatie. Het ging er niet zozeer om de vrouwen te leren beleggen als wel om te laten zien: wij kunnen dat ook. Die vrouwenclubs waren zeer gedisciplineerd.

Dat vandaag de interesse voor de beurs een stuk minder is, heeft natuurlijk veel te maken met de beurscontext. De aandelenkoersen staan nu op het niveau van tien jaar geleden. Dat is zeker een ontmoedigende factor. In de periode voordien, van

1982 tot 2000 hadden we een fantastische beurshausse gekend.

Je ziet ook dat het individueel beleggen meer en meer aan het verdwijnen is, ten voordele van het collectief beleggen. De financiële instellingen bieden een groter gamma van vermogensbeheer aan. Daar ligt dan ook de blijvende opdracht voor de VFB, stellen de pioniers. De vereniging moet het individueel beleggen in stand houden en promoten. En zorgen voor een voortgezette vorming, ook door het ondersteunen van de beleggingsclubs.

Interview 14 september 2010

Janine Staelens: "Men was het helemaal niet gewoon dat er zoveel mensen opdaagden om naar voordrachten over de beurs te luisteren."

Wilfried Dierickx: "Toen ik voor het eerst op de beurs kwam, zegde de voorzitter tegen mij: 'Mijnheer Dierickx, u heeft toch een diploma, waarom komt u dan naar de beurs?'"

Romain Blockx: "Het imago van de kleine beleggers en de beleggingsclubs als mensen die samenkomen rond de beurs en er eigenlijk niet veel van kennen, is volledig achterhaald."

Eugène Magiels: "De eerste publicaties van ons ledenblad waren gestencild. Daarna werden ze gedrukt. En vandaag zou ons blad gewoon in de winkel kunnen verkocht worden."

sten in wel 10 trefpunten, en een steeds verder aangroeiend tijdschrift.

VFB was het mekka geworden voor de individuele belegger in aandelen. Beleggers die in het Belgisch bedrijfsleven wilden investeren konden de bedrijfsleiders zelf aan het woord horen op deze vele bijeenkomsten. In de eerste 20 jaar van het bestaan was de intellectuele leiding in handen van

kenners zoals Roland van der Elst, Romain Blockx, Wilfried Dierickx, en consoorten. Al die activiteiten van VFB werden gecentraliseerd onder dagelijkse gratis leiding van Jeanine Staelens en de vele enthousiaste vrijwilligers.

Onmogelijk om neen te zeggen

BEGIN 2000 KREEG IK het onverwacht bezoek van de twee 'têtes pensantes' van VFB, Roland van der Elst en Eugene

Magiels, hoofdredacteur van de FET. Ze kwamen samen met Karel Dierickx die afscheid nam als voorzitter van VFB. Karel Dierickx was ook voorzitter van de NMKN, en dus financier van honderden Belgische ondernemingen. Dierickx vertelde dat VFB moest professionaliseren. Hij stelde dat hij tijdens zijn bewind genoeg geld had bijeen gebracht om dit te realiseren. VFB had nood aan een structuur met een full-time manager en enkele betaalde medewerkers om verder te kunnen groeien. En de drie heren vroegen me dan om als nieuwe voorzitter deze professionalisering tot

stand te brengen. Aan geen van deze drie kon ik iets weigeren, laat staan aan hen samen. En zo begon mijn actieve persoonlijke betrokkenheid bij de werking van VFB.

Mijn opgave had niet veel met beleggen te maken, maar veel meer met organisatie. Ik werd gewoon onbezoldigd, dat sprak vanzelf, voorzitter. Mijn specifieke opdracht werd niet uitgebazuind. Ik paste een methode toe die ik van Eerste Minister Tindemans geleerd had, toen ik in 1975 adviseur was op een kabinet. In die tijd werd ik door het kernkabinet onverwacht gebombardeerd tot hoofdonderhandelaar van de aanslepende Schippersstaking. Ongerst vroeg ik aan Tindemans hoe ik daaraan moest beginnen. "Informeer U grondig bij alle betrokkenen en dan dringt de oplossing zich vanzelf op," vertelde hij. Ik heb dat toen gedaan, en dat werkte! De staking was voorbij.

Deze methode bracht ik in werking. Iedereen die bij de diverse activiteiten van het VFB-conglomeraat betrokken was deed daarbij zijn inbreng. Zo ontstonden de contouren van een groot actieplan. De kwaliteit van de zaal voor de grote congressen moest zeker verbeteren om meer en betere stands aan de bedrijven te bieden. Er was geld nodig om het tijdschrift te doen uitgroeien tot een aantrekkelijke en professioneel verzorgde publicatie. Onze band met onze leden moest verbeterd worden door de ontwikkeling van een website en onze band met de genoteerde bedrijven eveneens.

Konden we een andere manier bedenken dan het fors verhogen van de lidgelden om een solide financiering van VFB te verzekeren? Over dit punt moeten we duidelijk zijn. VFB brengt heel wat reële extra return voor de geduldige en aandachtige belegger. Nooit werd een verantwoorde bijdrageverhoging trouwens door de leden afgewezen. Maar dit punt maakte de raad van Bestuur wel zenuwachtig. Dus als het zonder of met een kleine bijdrageverhoging kon, zoveel te beter!

Wat dat laatste punt betrof, praatte ik vaak met Fonnie Hendrickx, die afscheidnemend managing director was van de beurs te Antwerpen. Hij kende VFB als zijn broekzak, en kon ook de verantwoordelij-

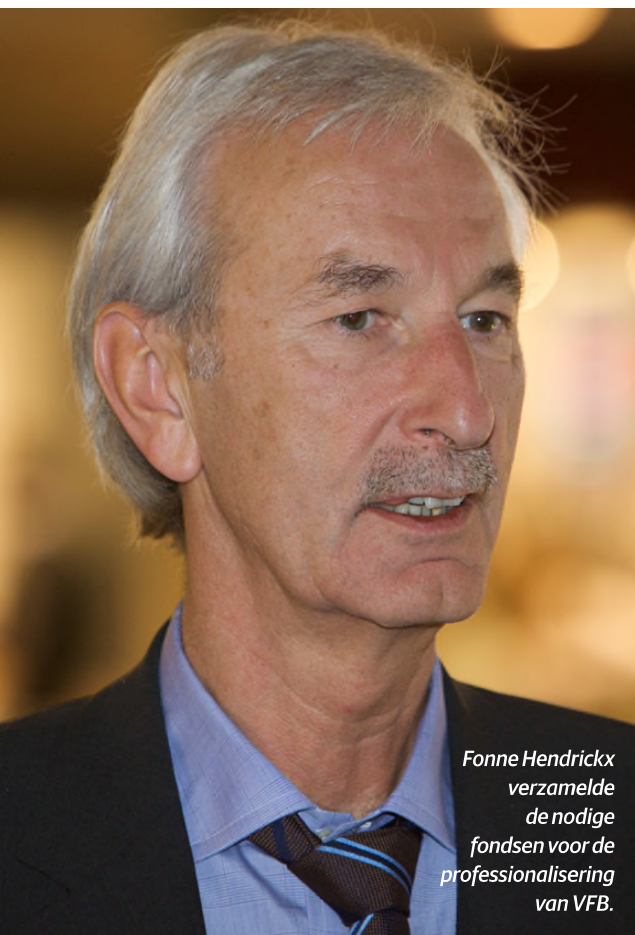
Etienne Cooreman in zijn jonge jaren. Als negentigplusser is hij nog regelmatig eregast op de VFB-congressen.

ken van alle genoteerde bedrijven direct aanspreken. We kwamen tot een creatieve oplossing waarbij we aan de genoteerde bedrijven die met ons werkten een driejarig pakket aanboden. Dat bleek in de smaak te vallen.

Uiteindelijk gingen vrijwel alle genoteerde bedrijven akkoord met het VFB-aanbod. De financiële middelen die Karel Dierickx zo vlijtig had gespaard, moesten nauwelijks worden aangesproken en er was ook geen verhoging van de bijdragen van de leden nodig! Fonnie realiseerde het financieel sluitstuk van het nieuwe professionele masterplan voor de groei van VFB. Het financieel plaatje van een nieuwe professionele structuur was rond. De hele professionalisering kreeg vrijwel onopgemerkt zijn beslag.

Daarmee had ik mij van de opdracht van Roland, Karel en Eugene gekweten. Nadat alle contracten drie jaar later vernieuwd waren verliet ik de voorzitterszetel. Uit interesse bleef ik in de raad van bestuur. Paul Huybrechts volgde mij op. Hij beschikte gelukkig over alle gaven om de volgende opgave van VFB tot een goed einde te brengen. De begeleiding en belangenverdediging van de kleine belegger bij het faillissement van Fortis.

Fonne Hendrickx verzamelde de nodige fondsen voor de professionalisering van VFB.

'Om die reden heb ik bedrijven als Optima geweigerd. Bij VFB was niet alles met geld te koop.'

Fonne Hendrickx

Eerste ceo van VFB (2003-2009)

Eerste contact met VFB

Mijn eerste contacten dateren van de beginjaren 1980. Ik was toen CEO van de Beurs van Antwerpen en het eerste VFB-congres vond daar plaats. Ik was dus de gastheer. In 1982 werd op mijn initiatief de beleggingsclub SCILLA opgericht en ze bestaat nog altijd. Ik ben heel fier om de eerste afgevaardigde bestuurder van VFB geweest te zijn vanaf januari 2004 tot einde 2009. Tot vandaag ben ik nog altijd lid van de algemene vergadering.

Grootste realisatie (persoonlijk/VFB)?

Het VFB Masterplan voor de professionalisering van VFB heb ik in de tweede helft van 2003 bedacht en op de rails gezet. Ik stelde twee keuzes voor VFB voor. De eerste: positionering tussen emittent, financiële bemiddelaar en de particuliere belegger. VFB had dan een positie zoals analisten. De tweede: een positionering tussen emittenten en beleggers als activist. VFB zou dan een jurist worden. Gelukkig koos de raad van bestuur voor de eerste optie.

Met het Masterplan beschikte VFB eindelijk over stabiele inkomsten, afkomstig van bedrijfssponsors en bedrijfsleden,

terwijl de budgetten daarvoor sterk afhankelijk waren van de evolutie van de beurskoersen. Met de stabiele inkomsten hebben we de lidgelden bijna 10 jaar lang niet hoeven te verhogen, terwijl de diensten aan de leden verveelvoudigden.

We konden vaste medewerkers aanwerven ter ondersteuning van de talrijke vrijwilligers, kantoren huren, de congressen verhuizen, de Beleggersacademie, de sectorcongressen, upgrade van de nieuwsbrief, de persberichten voor onze leden, een nieuwe website, dubbel boekhouden, externe accountant... kortom op heel korte periode heb ik VFB omgebouwd tot een professionele organisatie.

Mijn grootste voldoening is dat ik finaal alle neuzen in dezelfde richting gekregen heb: de raad van bestuur, de leden van de algemene vergadering, de trefpunten, kortom iedereen die van ver of dicht bij VFB betrokken was. Dit alles vertaalde zich in een enthousiasme in alle geledingen van VFB en alle initiatieven die we namen waren zeer succesvol en meestal voortijdig volzet.

Ik kon beroep doen op een ploeg vaste medewerkers die dag en nacht 7 op 7 beschikbaar waren. Ik was niet alleen veel-eisend voor mezelf maar ook voor Jef De Ridder, Roosmarijn Sips, Xavier Vandoorne, Luc Gezels, Gert De Mesure, Jan Reyns, en ik vergeet er waarschijnlijk nog enkelen.

VFB was overal uitdrukkelijk aanwezig.

Er kon geen IPO plaatsvinden of de VFB-leden werden uitgenodigd om de presentaties bij te wonen. VFB was een bevoorrechte partner van het VIB - Vlaams Instituut voor Biotechnologie. Ja, ook VFB heeft zijn steentje bijgedragen om de biotechnologie sector in Vlaanderen op de kaart te zetten.

Het VFB-partnership was ook een kwaliteitslabel. Ik waakte erover dat onze leden niet in contact kwamen met bedrijven van mindere kwaliteit. Om die reden heb ik bedrijven als Optima geweigerd. Bij VFB was niet alles met geld te koop. Zo werd ik eens uitgenodigd in een heel chique en duur restaurant in Brussel om kennis te maken met Reibel en haar CEO Giovanni Esposito. Ik moest niet vragen om VFB-partner te worden. Die haalde gewoon zijn chequeboek tevoorschijn en schreef ter plaatse een cheque van 7.000 euro om

De congressen van VFB vonden jarenlang plaats in Alpeusdal in Berchem. VFB zocht en vond een beter en veiliger onderkomen bij Kinopolis.

VLAAMSE REGIONALE VAN BELEGGINGSKLUBS v.z.w.

Korrespondentieadres:
Pater Nuyenslaan 62
2230 Schilde
Tel: 03/353 18 67

VRB KONGRES 15 maart 1986

BELEGGEN IN 1986

(IN DE SINGEL, DESGUINLEI, ANTWERPEN)

09.15	Verwelkoming
10.00	Opening door M. VERSET , voorzitter V R B
10.05	Informatie: een Recht en een Plicht: prof. dr. E. WYMEERSCH (RUG)
10.30	Vragen rond de werking van de beurs: R. GOOSSENS , wisselagent, lid van de Beurscommissie van Brussel, en R. BLOCKX , beheerder V R B
11.00	Concrete beursvooruitzichten voor 1986, in het licht van de ontwikkeling van een nieuw monetair systeem: R. LEUSCHEL , adjunct-directeur BBL
12.00	Lunch: Park Hotel en bezoek aan de stands
14.00	Hoe uw kapitaal verdubbelen in 7 jaar ? prof. R. VAN DER ELST , (EHSAL - Brussel), beheerder V R B
14.30	Financiële directeurs van bedrijven antwoorden op vragen van V R B
16.00	Toespraak M. EYSKENS , Minister van Financiën
16.30	Einde van het kongres

VFB-bedrijfssponsor te worden. Die cheque moet nog in de kluizen van VFB liggen.

Beste herinnering?

Mijn eerste contacten van april 2003 met de toenmalige voorzitter van VFB, Prof E. Van Broekhoven. Begin dat jaar, ik was 53 jaar geworden, was ik aan een sabbatical begonnen. Ik was toen een 'nieuwe man,' die kon teren op de inkomsten van de werken-de echtgenote en die ter compensatie het huishouden beredderde. Of dat zou doen. Toen mijn echtgenote het bijna had gehad met 'de nieuwe man' belde Emiel Van Broekhoven me op. Ik heb een job voor u, zei hij. Ik protesteerde dat mijn sabbatical nog 9 maanden liep.

Hij vertelde dat er reserves waren om te betalen voor de job. Ik schrok wel dat een gewaardeerde professor economie mij wou inzetten om de reserves van VFB te komen

*Gaston Geens op een congres van VFB.
Hij maakte Vlaanderen in het begin van de
jaren tachtig bewust van het belang van
technologische vernieuwing met Flanders
Technology International (F.T.I.)*

opsouperen (lacht). Ik stemde toe om een businessplan voor VFB op te stellen en dat we wel zouden zien of ik daarmee ook een loon zou kunnen verdienen.

De rest is geschiedenis. Van juli tot december 2003 voerde Fonnie het VFB-Masterplan uit: na zes maanden heeft hij alle Belgische beursgenoteerde bedrijven en financiële bemiddelaars bezocht.

Bijna overal sloot hij een partnership met VFB. Fonnie: "Financieel stonden we zeer sterk met langlopende contracten. Ik werd in 2004 aangesteld tot afgevaardigd bestuurder van VFB."

Grappigste gebeurtenis/anekdotes?

De reacties van de vrijwilligers die onbezoldigd voor VFB werkten. Jef De Ridder deed het ledenbeheer en Xavier Vandoorne was onze analist. Ik deed aan de keukentafel bij Jef thuis mijn verhaal dat zij voortaan bezoldigd zouden werken. Dat stootte op ongeloof, maar Jef en Xavier zijn de eerste medewerkers geweest die een loon ontvingen.

Ook mijn bezoek aan EVS in Luik zal ik niet vergeten. Galloy Jacques, de CFO van EVS zou mijn gesprekspartner worden. Aangemeld in dat mooie gebouw. "Gaat u zitten meneer," ze komen u direct halen. Ik had altijd werk bij voor in de wachtkamer. Gelukkig. Maar na twee uur werd ik toch ongerust en liep ik dus terug naar de receptie. Ze deden enkele telefoontjes en ik keerde terug naar mijn kot (lacht). Kort nadien kwam iemand opdagen met de vraag: "wat is uw goedkoopste formule?" "OK, *c'est bon*," kreeg ik te horen. 10 seconden heeft dat geduurd. Achteraf is gebleken wat er aan de hand was. Ze waren me gewoon vergeten. Er was een ongewenste overnemer op bezoek gekomen.

Grootste ontgoocheling?

De eerste situeert zich ergens in 2003. Ik had een afspraak met de top van de coöperatieve vennootschap CERA. Van hen zou ik geen geldelijke bijdrage vragen ter ondersteuning voor het VFB-business plan, maar wel het VFB-lidmaatschap laten opnemen in de coöperatieve voordelen bij CERA.

Dat was een gewaagde zet. Finaal kon ik overtuigen dat VFB een Angelsaksische beleggerscultuur in Vlaanderen ging implementeren, dat CERA deze vlucht vooruit niet mocht missen. Finaal hadden we een deal. Dus alle CERA coöperanten zouden VFB-lid worden. Ineens enkele tienduizenden VFB-leden erbij. Finaal werd de deal afgeschoten. Reden: de directie van de fondsenfabriek boven CERA kon het niet hebben dat fondsenbeleggers zouden verleid worden om in individuele aandelen te beleggen. Troostprijs: 5 jaar VFB sponsor, maar mijn strategie om VFB te leiden naar tienduizenden leden was weer mislukt.

De tweede ontgoocheling bevat meer dramatiek. De bankencrisis met Fortis, KBC, Dexia. Aandelen voor de goede huisvader, die bij VFB uitvoerig aan bod gekomen zijn in artikels en presentaties op onze congressen. Want het is onze taak om te informeren. Ik herinner me een geanimeerde Dag van de Tips waarop CEO Votron van Fortis zijn kapitaalverhoging kwam toelichten als extra tijdens de middag pauze. Een paar VFB leden die hun spreiding beperkt hadden tot de vier bank aandelen hebben afgezien. Gepensioneerden die niet alleen hun dividendinkomen maar ook hun kapitaal in rook zagen opgaan. Bovendien werd mijn gezondheid in die periode levensbedreigend aangetast. Blij dat die periode voorbij is.

Beter leren beleggen bij VFB. Is er een geheim?

Er is geen geheim: als alle analisten, bankmedewerkers, beursvennootschappen... lid zouden worden van VFB dan zou er in België eindelijk een representatieve organisatie zijn die met succes tegenwerk zou bieden voor alle pestbelastingen voor beleggers.

VFB nu en toekomst?

VFB is een prachtorganisatie. Er is het masterplan, de Beleggersacademie, goed management, interessante website, leerzame Beste Belegger, gezonde financiën: kortom alles is aanwezig om VFB verder uit te bouwen. Ik zou vandaag focussen op het aanwerven van nieuwe leden en dat mag dan wel wat geld kosten voor de marketing via radiospotjes, enz. De jeugd heeft vandaag terug interesse in de beurs. Bereiken we die? De boer opgaan met voordrachten in de scholen. Ik zou een kruisbestuiving overwegen tussen de bedrijfspartners en de Beleggersacademie.

Beleggers - Happening 1994

van de Vlaamse Federatie van Beleggingsklubs

op zaterdag 19 maart 1994

in Alpheusdal, Filip Williotstraat 22, 2600 Berchem

09.00 u.	Koffie en bezoek aan de stands
09.30 u.	Prijzuitreiking beurswedstrijd
09.45 u.	Het risicodragend kapitaal, kind van de rekening. Waarom ? Panelgesprek met Ph. Bodson, E. Cooreman, R. De Feyter, P. Praet. Animator R. Van der Elst
10.55 u.	De Belgische beurs - D. Wittenberg De exotische beurzen - S. Casteleyn De Europese beurzen - HJHM Zijlman
11.35 u.	Voorstellingen: Barco - A. Van Petegem en E. Dejonghe Tessenderlo Chemie - Chr. Ide Ackermans & Van Haaren - J. Suykens
12.15 u.	Valuta's - Fr. Boll Beveks, Sicavs - R. Couny Obligaties - S. Van den Berg
12.45 u.	Lunch en bezoek aan de stands
14.30 u.	Voorstellingen: Belgische Beton Mij. - P. De Meester Sipef - B. de Gerlache de Gomery en F. Van Hoydonck Solvay - Mw. D. Clerbois
15.10 u.	R. Leuschel: 1994: einde van de financiële zeepbel of gewoon nog een overgangsjaar ?
16.15 u.	Heiko H. Thieme: The opportunities of 1994
17.10 u.	Einde

Inschrijving op rek. 320-0827716-85 van VFB vzw: 750 fr. voor leden van aangesloten clubs en voor individuele leden (kodenummer vermelden; 1.000 fr. voor niet-leden (koffie en broodjes-maaltijd inbegrepen). Inschrijving ná 5 maart: resp. 1.000 fr. (leden) en 1.250 fr. (niet-leden). Clubs kunnen nog aansluiten door overschrijving van 500 fr. op rek. 403-7065211-95 van VFB. Naam van de club en contactadres vermelden. Individueel lidmaatschap kost 500 fr. op hetzelfde rekeningnummer. Individuele leden ontvangen de Nieuwsbrief en kortingen op activiteiten en publikaties. Gezellig napraten met Heiko Thieme kan tijdens een beperkt diner (om 17.30 u.) mits betaling van 1.500 fr. op rek. 403-7065211-95 van VFB. Info: VFB, P. Nuyenslaan 62, 2970 Schilde, tel. en fax (03) 353 18 67

DE BELEGGER

De Financieel Economische TIJD
(R3072-6274)

'Grootste Ellende komt nog.' Een artikel na het einde van het moeilijke beursjaar 1994 voorspelt een nog slechter 1995. Twee klassiekers in een : aandacht trekken met negatieve scenario's en meer van het zelfde voorspellen. De S&P500 won 34 % in 1995.

GELD EN MARKTEN

Nomura-analist Nicholas Knight op VFB-beleggershappening:

Dinsdag 21 maart 1995

'Grootste ellende komt nog'

BERCHEM (tijd) - '1995 wordt nog slechter dan 1994 en wie dacht nu al veel geld te hebben verloren, moet ik helaas melden dat hij of zij dit jaar nog eens 20 procent extra zal zien wegsmelten.' Dat was de sombere boodschap die Nomura-analist Nicholas Knight zaterdag bracht op de beleggershappening van de Vlaamse federatie van beleggingsklubs en beleggers (VFB). Ruim negenhonderd toehoorders voelden het vertrouwen diep in de schoenen zakken.

Nicholas Knight, analist bij de Japanse makelaar Nomura, bevestigde zijn reputatie als eeuwige zwartkijker. De nu al zo getergde beleggers kregen cijfers in de maag gesplitst als de Dow Jones op 3.200 punten, de Nikkei-index op 12.000 punten en de dollar op 80 yen. 'Het is vooral zaak zoveel mogelijk te beleggen in cash', zei Knight. Hij raadt een portefeuillevverdeling aan waarbij 50 procent in obligaties wordt gestopt, maximaal 20 procent in aandelen en liefst 30 procent in cash, het hoogste cijfer dat Nomura ooit noemde.

Mistgordijn

Knight gaat er vanuit dat we verstrikt zijn geraakt in een langdurig dalende markt. 'De nieuwe hoogtepunten van de Dow Jo-

nes zijn slechts een tijdelijk mistgordijn', zei Knight. 'De eerstkomende dalende markttrend zal wellicht aanhouden tot eind 1996 en zal zo alle winst wegvreten die de belegger kon boeken over 1992 en 1993.' Knights pessimistische visie op de markten heeft alles te maken met de foute inschatting die analisten maakten begin 1994. De veel snellere heropleving van economie en de daaropvolgende inflatievrees en rentestijgingen zorgden ervoor dat 'nog nooit zoveel mensen zoveel geld verloren zonder te snappen waarom'.

Knight vreest nu dat de inflatie de komende maanden een nieuwe opstoot zal beleven omdat de centrale banken te laat reageerden om een 'zachte landing' te kunnen waarborgen. De Nomura-analist baseert die inflatievoor-

spelling op de evolutie van de Amerikaanse gronstoffenindex CRB. Die vertoont historisch een gelijkaardig patroon als de Amerikaanse producentenprijzen, maar dan wel met 1 jaar voorsprong. 'Afgaand op wat de CRB-cijfers nu laten zien, mogen we eind 1995 heel sterke inflatie verwachten', stelt Knight. 'Een nieuwe recessie is dichterbij dan we denken.'

Loonkosten

'De aandelenbeurs moet in de VS hoe dan ook lager', volgens Knight. 'Nu de Amerikaanse economie vertraagt, gaan ook de loonkosten opnieuw de hoogte in en hoe je daar ook op reageert, de Dow Jones moet onvermijdelijk lager. Reageer je op de hogere loonkosten door het verhogen van de prijzen, dan swingt de inflatie opnieuw de pan uit, waardoor de aandelen dus de dieperik induiken. Verhoog je de prijzen niet, dan dalen de winsten van de bedrijven zo sterk dat de aandelen onvermijdelijk volgen', schetst Knight zijn rampscenario.

Die inflatiestijging waar Knight zo op rekent, zit nog niet verrekend in de koersen. 'Zowel de

Amerikaanse lange-termijnrente als de konsumentenprijzen zitten nog ruim onder hun tienjarig gemiddelde', weet Knight. 'Door de lage inflatie is de Amerikaanse reële rente de enige die onder het lange-termijngemiddelde blijft en dus is een opwaartse correctie onvermijdelijk', zegt Knight. Hij voorspelt een lange-termijnrente rond 9 procent.

'De Dow Jones zal in de komende anderhalf jaar door de gestegen rente en door dalende bedrijfswinsten terugvallen tot een niveau van 3.200 punten', zegt de Nomura-man. 'Slechts dan zal de neerwaartse druk op de Amerikaanse dollar afzwakken.' In de komende maanden verwacht Knight nog een flinke terugval van de dollar vooral door koepdruk op de Japanse yen. Ter nuancering: Knight verwachtte amper twee maanden terug nog een dollarherstel tot meer dan 100 yen.

Malaise

Ook over de andere markten is Nicholas Knight heel pessimistisch gestermd. 'Japan kan zelfs de katalysator worden van een algemene malaise op de financiële markten. Met name de ster-

ke yen zal roet in het eten gooien. We kunnen dat herstel in Japan maar beter vergeten.' Knight ziet de Nikkei-index terugvallen tot 12.000 punten. Gisteren haalde de index nog 16.129,96 punten.

Met zijn uitspraak 'Europa is helemaal een ramp' deed Knight de stemming in de zaal tot onder het vriespunt zakken. Frankrijk en Duitsland zijn volgens de man typevoorbeelden van een 'bear market'. Hij ziet zowel de Franse CAC40-index als de Duitse DAX dalen tot rond 1.600 punten. Ook voor de Britse markt heeft Knight maar één woord veil: 'Sell'.

Over de Zuidoostatische beurzen, hangt Knight een gematigd positief beeld op. Hong Kong ziet de analist wel zitten, ondanks de perikelen rond het vastgoed en de gezondheid van Deng Xiaoping. 'Die mogelijke tegenvallers zitten al een hele tijd verrekend in de prijzen zodat slecht nieuws de beurs uiteindelijk wel eens omhoog zou kunnen duwen', zegt Knight. Alleen als hij het over Maleisië heeft kan er even een glimlach af. 'Maleisië blijft een fantastische economische voedingsbodem', vindt Knight.

FD

'Enkele maanden na mijn aantreden als voorzitter brak de crisis van 2008 uit. Dat was erg belastend, ook omdat veel VFB-leden in Fortis belegd waren.'

Paul Huybrechts

Voorzitter van 2008 tot 2017

Eerste contact met VFB?

Ik ben in 1985 analist geworden bij De Belegger en na een klein jaar overgestapt naar

de redactie van De Financieel-Economische Tijd. VFB vergaderde in een lokaal van De Tijd. Toen De Tijd naar de Posthoflei verhuisde, ging VFB mee. In 2007 vroegen Miel Van Broekhoven en Fonne Hendrickx me om bestuurder en voorzitter van VFB te worden. Ik heb dat bijna negen jaar gedaan.

Grootste realisatie (persoonlijk/VFB)?

Enkele maanden na mijn aantreden als voorzitter brak de crisis van 2008 uit. Dat was erg belastend, ook omdat veel VFB-leden in Fortis belegd waren. Ik ben er wel blij mee dat we die crisis goed zijn doorgekomen en we eind 2015 evenveel particuliere leden hadden als voor de crisis, en

toch veel meer bedrijfsleden. Dat laatste was vooral de verdienste van gedelegeerd bestuurder Jos Walravens.

Beste herinnering?

De tweetalige Happening in Groot-Bijgaarden in het voorjaar van 2015. We hadden daar o.m. als spreker Harold Boël en het was het begin van het toch zeer fraaie traject van Sofina sindsdien. Onze leden kochten het aandeel tegen 75 euro. Ik denk dat dit een van de beste tips was die we ooit aan onze leden hebben gegeven.

Vrouwenklubs doen het aanzienlijk beter dan mannenklubs

Zaterdag 19 maart 1994 - 3 De Financieel

Beleggingsklubs danken hun succes aan gezond

(tijd) - Als uw echtgenote wekelijks na zonsondergang de deur uit gaat en bovendien nogal ruim in financiële midde-len zit, kunt u zich natuurlijk zorgen gaan maken. U kunt zich echter ook troosten met de gedachte dat uw eega misschien gewoon een levendige interesse heeft voor het reilen en zeilen op de financiële markten. Steeds meer mannen - maar vooral ook vrouwen - worden immers lid van een beleggingsklub. Bovendien blijkt dat klubs met enkel vrouwen het aanzienlijk beter doen dan klubs met uitsluitend mannen.

Vlaanderen telt naar schatting zo'n 700 beleggingsklubs. De leden van deze klubs komen wekelijks of maandelijks samen om een klein deel van hun spaarcenten te beleggen op de beurs. Hoewel de belegde bedragen meestal bescheiden zijn (de gemiddelde klub had in 1991 een portefeuille van 1 miljoen fr.) is het de klubleden toch ernst met hun beleggingen. Dit blijkt o.m. uit de resultaten die de beleggingsklubs kunnen voorleggen. Hoewel er in Vlaanderen geen exacte cijfers bekend zijn over de prestaties van beleggingsklubs, blijkt dat heel wat klubs op langere termijn de marktindex kloppen. In de VS leerde een rondvraag van de National Association of Investors Corporation, die 8.000 Amerikaanse beleggingsklubs overkoepelt, dat 61,9 procent van de klubs het de voorbije tien jaar beter heeft gedaan dan de gekumuleerde return van de S&P500-index over dezelfde periode.

De verbluffende resultaten van heel wat beleggingsklubs zijn heel wat professionele investeerders een doorn in het oog. Beleggingsklubs doen het immers vaak beter dan professionele fondsbeheerders, die dik betaald worden voor hun dienstverlening. De aanleiding voor dit succes is echter meer psychologisch dan technisch, zo blijkt. In zijn boek 'Beating the Street' illustreert de vermaarde beleggingsadviseur Peter Lynch dat het succes van beleggingsklubs alles te maken heeft met gezond beleggersverstand en discipline, eerder dan met één of andere duistere kracht. Het geheim van

heel wat beleggingsklubs zit hem immers in de regelmaat waarmee de klubs op de beurs investeren. De meeste klubs hanteren een systeem waarbij de leden op regelmatige basis (meestal elke maand) een bijdrage doen in de klubkas. Dit heeft voor gevolg dat er ook op regelmatige tijdstippen geïnvesteerd wordt, zonder veel acht te slaan op de beurstrend of allerlei beursgeruchten. In praktijk blijkt dit een zeer rendabele beleggingstechniek op lange termijn.

Dit betekent echter niet dat het er weinig toe doet in welke aandelen een klub juist belegt. Integendeel, volgens Lynch zit het geheim van beleggingsklubs hem juist in het zoeken van succesvolle bedrijven, die het goed zullen doen in om het even welke beurstrend. Het bestuderen van bedrijfsresultaten is één van de belangrijkste bezigheden van de klubleden. Heel wat klubs hebben een 'specialist' per sektor, die een selectie maakt uit de bedrijven in deze sektor. Op de klubvergaderingen doet elk lid verslag over de bedrijven die hij volgt. Hij dient de andere klubleden desgevallend te overtuigen van het nut om in een bepaald aandeel te stappen, of om het juist te verkopen. Aangezien elk klublid zijn eigen ideeën moet 'verkoppen' aan zijn kollega's, zal iedereen zijn huiswerk meestal grondiger doen dan wanneer hij individueel zou beleggen.

Voorzichtig

Een ander belangrijk element dat de resultaten van heel wat klubs bepaalt, is voorzichtigheid.

Steeds meer vrouwen ruilen het theekransje voor de beleggingsklub en scoren daarbij bovendien ook nog beter dan hun mannelijke kollega's.

Heel wat individuele spekulanten beleggen het overgrote deel van hun spaarcentjes in relatief veilige beleggingen zoals obligaties en beleggingsfondsen, terwijl een klein deel apart gehouden wordt voor spekulatieve avontuurtjes. De ervaring leert echter dat dit de snelste manier is om

op de beurs onderuit te gaan. Zo'n spekulatieve uitstapjes gebeuren immers meestal op basis van allerlei geruchten, zonder dat er enige fundamentele onderbouw voor is. De 'arme' belegger ziet zijn spekulatief kapitaal dan ook meestal vliegensvlug smelten als sneeuw voor de

zon, waarna hij beslist om het voortaan maar bij minder risicovolle beleggingen te laten.

In teamverband zijn beleggers echter niet alleen verantwoordelijk voor hun eigen centjes, maar ook voor die van hun kollega's. In praktijk blijkt dit bij de meeste mensen een eigenaardige vorm van verantwoordelijkheidsgevoel naar boven te roepen, waardoor ze plotseling heel wat voorzichtiger gaan beleggen. Bovendien gaan ze ook hun huiswerk heel wat beter maken.

Wat betreft voorzichtigheid blijkt overigens ook dat beleggingsklubs met vrouwen over-dachtter te werk gaan dan klubs

met enkel mannen. Het gevolg is dat vrouwenklubs gemiddeld een betere return halen dan hun mannelijke evenknieën. Mannen laten zich - tussen pot en pint - immers vlugger meeslepen door hun emoties, wat in praktijk niet altijd de beste beleggingsbeslissingen oplevert.

Niet enkel vrouwen, maar ook kinderen schijnen overigens een bijzondere gave te hebben voor 'stock picking'. Zo geeft Lynch in zijn boek ook het voorbeeld van een klas in een middelbare school in Boston, waar de leerlingen erin slaagden om over de periode 1990-'91 een return van 70 procent te realiseren, waar-

Belfox geeft optieklubs een duwtje in de rug

(tijd) - Belfox blijft de partikuliere optiebelegger toegewijd. Dit illustreert de Belgian Options and Futures Exchange niet alleen via

maken. Daarnaast moeten ze zich ook verbinden om één of vijf transakties op Belfox uit te voeren.

sche informatie willen over een of andere optiestrategie of wanneer ze op zoek zijn naar cijfermateriaal, zoals de historische volatiliteit of de 'gamma' van een

kan toch niet moeilijk zijn', zo voegt hij er aan toe. Van den Donk noemt het initiatief overigens een groot succes. Hoewel de Belfox-investeringsklubs pas

Grootste ontgoocheling?

Ik stootte herhaaldelijk op onbegrip en vijandschap in de politiek. De rijkentaks, de speculatietaks, we kregen het over ons heen. Weet je, de meeste politici snappen niet dat welvaart de vrucht is van niet-aflatend ondernemerschap en dus van het nemen van risico. Dat kan direct via een eigen bedrijf, of indirect via aandelen in een bedrijf. Omdat ze de middenklasse helpt bij die opbouw van vermogen, is VFB de nuttigste vereniging van het land. Men lacht daar soms mee, maar ik meen dat.

Beter leren beleggen. Is er een geheim?

Hard werken, veel lezen, blijven lezen en

-Economische Tijd

PERSONAL FINANCE

nd verstand

drijven eerder dan goede of goedkope aandelen.

VFB

Dit zoeken van goede bedrijven is ook het motto van de Vlaamse Federatie van Beleggingsklubs (VFB). De VFB groepeerd zo'n kleine 500 Vlaamse beleggingsklubs en is daarmee niet alleen de 'klub der klubs' maar ook de belangenvereniging van heel wat kleine beleggers die in klubverband beleggen. Voorzitter Karel Dierckx van de VFB benadrukt echter dat de belangrijkste taak van de vereniging de logistieke steun aan de leden-beleggingsklubs blijft. De VFB organiseert daartoe evenementen zoals bedrijfsbezoeken, verspreidt documentatie en helpt met de praktische besommeringen die bij het opstarten van een klub komen kijken. Desgevraagd helpt de VFB ook bij het zoeken van een 'technisch raadgever'. Dit is iemand met ervaring in de financiële sektor, die de klub op weg moet helpen.

'De belangrijkste bedoeling van de meeste klubs, is het vergaren van meer kennis over de beurs', aldus Dierckx. 'Winst maken is natuurlijk leuk meegenomen, maar we merken dat heel wat klubs dit toch niet als belangrijkste doelstelling zien.' Dit blijkt overigens ook uit de betrokken bedragen. De meeste klubs hanteren een inleg van niet meer dan 500 à 1.000 fr. per lid per maand. Met een gemiddelde van 15 leden zorgt dit na enkele jaren echter toch al voor een mooie portefeuille. Opvallend is ook dat heel wat klubleden ook op hun eentje nog een persoonlijke portefeuille beleggingen hebben. Zij gebruiken de klub zodoende om kennis te vergaren en om ideeën uit te wisselen, maar voor het overgrote deel van hun beleggingen houden ze toch liever het heft in eigen handen.

Wie ook in klubverband wil beleggen, wordt door de VFB aangeraden om zelf een klub te beginnen. Het is immers niet altijd even gemakkelijk om tot een bestaande vriendenkring toe te treden en bovendien is het ingelegde kapitaal bij een oudere klub vaak al aanzienlijk, wat een grote investering impliceert. Wie zelf een klub opstart, kan alvast rekenen op de steun van de VFB. Het lidgeld van de vereniging bedraagt slechts 500 fr. per klub. PV

(Foto: Luc Peeters)

mee ze de S&P500 met 44 procent klopten. Het geheim van hun sukses bleek eenvoudigweg hun relatieve onbekendheid met de financiële markten. In plaats van zich te baseren op allerlei financiële gegevens en marktruchten, kozen de kinderen simpelweg die bedrijven die ze zelf kenden en waar ze een goed oog in hadden. Hun keuze viel dan ook op de overbekende huishoudnamen zoals Pepsi, Wal-Mart en Nike. Toevallig zetten deze bedrijven ook de beste prestaties neer op de beurs. Volgens Lynch is dit het bewijs dat beleggen alles te maken heeft met het zoeken van goede be-

op die manier naast kennis, een zekere flair aankweken. Je kan er steeds beter in worden, als je de emotie maar onder controle houdt en het spaarbrein maar blijft voeden.

VFB nu en toekomst?

VFB is een organisatie van de middenklasse. Als je naar de jongste 230 jaar kijkt, dan is de belangrijkste ontwikkeling het ontstaan van die middenklasse. Eind 18de eeuw werd de lijfeigenschap afgeschaft en het privébezit beschermd. Wij zijn de kinderen van die evolutie en we geven dat verder door (als je door erfenisrechten niet wordt onteigend...) VFB kan in lengte van jaren een onmisbare rol blijven spelen in de begeleiding van een Vlaamse middenklasse die vooruit wil.

Wat zou er in België/Vlaanderen veranderen als VFB 500.000 leden had?

Zoals onze nieuwe CEO ook al schreef, is particulier aandelenbezit een vorm van inclusie, van opname van een grote groep burgers in een sociaal-gecorrigeerd kapitalisme. De politiek en sommige familiale bedrijven moeten meer oog hebben voor die democratische roeping van de beurs. Zeker een twintigtal mooie Belgische bedrijven kunnen morgen een beursnotering opzetten. De politiek zou in dat kader ook de belasting op beursgenoteerde bedrijven verder kunnen verlagen, bijvoorbeeld de roerende voorheffing bij uitbetaling aan particulieren. Hoe meer leden VFB telt, hoe beter er naar zal worden geluisterd. Ik wens VFB dat half miljoen snel toe.

Elisabethzaal, Zoo Antwerpen

Etienne Cooreman

Erelid VFB, politieke vader van het beleggen in individuele aandelen en levenskapitaal voor Belgische ondernemingen

De zeer lucide advocaat uit Zele zetelde 35 jaar in de Kamer en Senaat voor de toenmalige CVP. Hij was de drijvende kracht achter het koninklijk besluit 15 uit 1982 dat België economisch nieuw leven inblies. De wet Cooreman-De Clercq leverde volgens een studie van professor Jef Vuchelen (VUB) 8,6 miljard euro nieuw aandelenkapitaal op voor bedrijven en creëerde minstens 90.000 jobs.

Dankzij de stimulans om het eigen vermogen op te krikken en om in individuele aandelen te beleggen, kreeg VFB twee jaar na de oprichting een duw in de rug.

Uit een interview dat ik met Cooreman had in 2016 naar aanleiding van het voorstel van de CD&V voor een meerwaardebelasting op aandelen:

“In plaats van peperkoek, kregen wij op nieuwjaarsdag van ons vader een aandeel,” zegt Etienne Cooreman. “Mijn vader legde het ook allemaal uit, wat is een afschrijving, wanneer kan er winst zijn, enzovoort. Ik was tien toen ik een aandeel van Tramway de Gand kreeg. Als we dan naar Gent gingen, vroeg ik of we gingen rijden met mijn tram (lacht). Ik heb altijd geprobeerd anderen voor beleggen te interesseren. Ik richtte beleggingsclubs op tot in de parochie toe. Er zijn in Zele scholen gebouwd met de meerwaarde op aandelen.

In het parlement kreeg ik het verwijt voor de rijken bezig te zijn. Ook toen wisten weinig politici hoe aandelenkapitaal werkt, laat staan dat ze het potentieel voor de maatschappij begrepen. De beurs is voor speculanten, denken ze. Neen: via de beurs is er transparantie en kan de kleine man deelnemen. Dat is het drama van België. We zijn rijk, maar we durven niet investeren.”

André Kostolany was ooit te gast als spreker bij VFB. De beleggingsgoeroe die het verhaal van de hond en zijn baasje bedacht als metafoor voor de koers van aandelen en hun echte waarde.

Rondlopen op de standen van de VFB congressen. Toen nog met AnHyp (nu Axa).

Jan Reyns
*Financieel
journalist,
medeoprichter
Spaarvarkens.be*

REDACTIE SEPTEMBER 2020